

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 26.6.2006

Číslo: Ročník 16 (2006), Číslo 2

Sekce: Na slovíčko

Název článku: Knihovnické kořeny

Autor: Oldřich Suchoradský

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=682>

Knihovnické kořeny

Oldřich Suchoradský

Rád si čtu vzpomínky knihovníků na začátky jejich knihovnické činnosti. Většina píše, že se k funkci dostali náhodou, po předchozí nabídce či přemlouvání; někdo funkci „zdědil“ v rodině nebo v rámci své profese. Možná, že si někdo rád přečte můj knihovnický příběh. Jako mladý učitel na vesnici, po zrušení místní školy, jsem knihovnu převzal po panu řídícím Koudelkovi, odcházejícím do důchodu. Když se zamyslím hlouběji nad kořeny své lásky ke knihám musím se vrátit daleko do dětství.

Nemohu nevzpomenout svého dědečka Emila, za kterým jsem jako malý chlapec chodil do hradecké „vědní“, kde dělal „dozorce“ ve studovně. Okouzlovalo mne velebné ticho, stará křesla zaplněná studenty a přísný pohled dědy, který krotil každého, kdo v těchto důstojných prostorách jen zvýšil dech nebo se pokusil o jakoukoliv nápadnou komunikaci.

Když jsem se stal žákem školou povinným a navštěvoval osmiletku v Šimkově ulici, stal jsem se jedním z oblíbenců pana učitele Mrklovského, který nás učil dějepis. Ale on byl současně i školním knihovníkem. Jednou mně s kamarádem Oldou Hynkem nabídl „ulejvku“ z výuky při rovnání knížek ve školní knihovně. Z jedné návštěvy se rozvinuly pravidelné pracovní návštěvy a později i služby. Za rok jsme přebalili několik stovek knížek do tehdy tradičních modrých papírových přebalů. Z dějepisu jsme se ten rok mnoho nenaučili, ale brigády ve školní knihovně se staly pro mne vynikající praxí z knihovnické techniky, kterou jsem později nejednou ocenil.

Od nejtělejšího věku jsem navštěvoval nejrůznější knihovny v okolí svého bydliště. Bydlel jsem v Opletalově ulici u lékařské fakulty a záhy začal chodit přes Žižkovy sady po schodech kolem kasáren do tehdy krajské knihovny u divadla. Návštěva knihovny byla pro mne příjemnou a s radostí očekávanou událostí. Zvláště rád vzpomínám na milou knihovnici paní Sládkovou, která se nám - malým čtenářům - věnovala doslova s mateřským citem. Dokázala nejen poradit při výběru knížky, ale i potěšit na duši vlídným slovem a úsměvem.

Brzy jsem začal chodit do Státní vědecké knihovny u muzea. Lístkový systém výběru knih mě sice zprvu deprimoval (raději jsem si knížky vybíral očima, listoval v nich), ale časem jsem si na něj zvykl. Půjčoval jsem si velmi rád staré ročníky svázaných časopisů, knihy z oblasti mých klukovských zájmů (cestování, příroda, fotografování...) a samozřejmě knihy ke studiu. Už jako opravdový student jsem se znovu objevil jako čtenář ve studovně v době, kdy můj děda již dávno hlídal knížky v nebeské knihovně. A bylo to zase krásné a povznášející. Připadal jsem si už jako docela dospělý.

A můj příběh je už skoro u konce. Popsal jsem, co všechno předcházelo situaci, kdy jsem v 23 letech přebíral venkovskou knihovnu ve Mlýnci u Kopidlna, kam jsem se přestěhoval do domku svých prarodičů se svojí mladou manželkou. Knihovna s několika stovkami knížek, zabalených do mně tak povědomého modrého balicího papíru, 11 zapsaných čtenářů a knihovnická místnost 2x 3 metry. Trochu deprimující začátek po tolika knihovnických zkušenostech. Ale já jsem měl přeci za sebou průpravu svého dědy-knihomola, praxi u pana učitele Mrklovského a stovky návštěv v různých školních i státních knihovnách. Byla to dobrá příprava a současně základ, od kterého se bylo možné dost dobře odrazit. Od prvních chvil po svém rozhodnutí stát se dobrovolným knihovníkem jsem si předsevzal, že moje venkovská knihovna bude místem, kam se budou čtenáři

rádi a pravidelně vracet. Kde nebude ve fondu knih chybět ta literatura, kterou mají moji čtenáři rádi. Kde nebude chybět úsměv a vlídné slovo, jak jsem to kdysi viděl u paní knihovnice Sládkové v hradecké krajské knihovně. Prostě knihovna centrem kultury, ale i lidského setkávání všech, kdo se chtějí setkávat.

Snad jsem své předsevzetí naplnil. Vždyť je tomu letos již 35 let, co jsem ve své knihovničce otevřel prvním čtenářům. A jsem šťastný, že někteří z těch prvních ji navštěvují po celou dobu její existence. Ty mladší jsem si postupně ke čtenářství vychoval. Věřím, že jim v našem „Mlýnečku“ knihovna do života alespoň něco málo dala. Knihovnická práce přinesla samozřejmě mnoho i mně samotnému. Sjezdil jsem na zájezdech knihovníků celé okolí a poznal kdejakou vzornou knihovnu, které jsem se pak chtěl co nejvíce přiblížit. S knihovnickou soutěží jsem měl šanci navštívit knihovny celé republiky. Svým příkladem jsem druhým ukazoval, jaké možnosti existují v této kulturní oblasti i na té nejmenší obci. Poznal jsem desítky zajímavých a pracovitých lidí.

Ten nádherný profesní stav knihovnický, kde hranice mezi amatérem a profesionálním pracovníkem vlastně neexistuje. Nezapomenutelné vzpomínky a setkání. A na závěr kacířská myšlenka: Snad jsem svojí prací zanechal v životě alespoň u některého z čtenářů stopu, kterou kdysi ve mně zanechaly moje knihovny z dětství a které se staly kořeny mého knihovnictví.

Jako úvodník jsme tentokrát použili článek dlouholetého knihovníka a dopisovatele našeho zpravodaje pana Oldřicha Suchoradského. Jeho článek totiž svým způsobem vystihuje jednu z nejdůležitějších prezentací knihovny – osobní kontakt knihovníka se čtenářem. Každý z našich čtenářů se pochopitelně nemusí stát knihovníkem. Stačí, když si z knihovny bude kromě inspirace k četbě a studiu odnášet i pocit, že se zde vždy někdo plně věnuje jeho osobním zájmům a potřebám.

© 2000-2004 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz
· knihovna@svkhk.cz · studovna@svkhk.cz · <http://www.svkhk.cz>